

NA CZEŚĆ I CHWAŁĘ BOGU

**KOŚCIÓŁ POD WEZWANIEM
ŚWIĘTEGO BARTŁOMIEJA APOSTOŁA
W ŁOPIENNIKU NADRZECZNYM
NA PRZEŁOMIE WIEKU**

Pomysł wykonania albumu : Biblioteka Publiczna Gminy Łopiennik Górny

Zespół redakcyjny:

Mirosława Socha

Grażyna Skrzypa

Szczególne podziękowania za współpracę składamy

Ks. Andrzejowi Andruszakowi

Weronice Czaban

Jerzemu Weremko

Wioletcie Kuli

Agnieszce Bubicz

Dziękujemy również :

- Urzędowi Gminy w Łopienniku Górnym
 - Gminnemu Ośrodkowi Kultury w Łopienniku Górnym
 - Towarzystwu Przyjaciół Łopiennika
 - Uczniom Zespołu Szkół w Łopienniku Nadzrecznym
 - Parafii p.w. św. Bartłomieja Apostoła w Łopienniku Nadzrecznym
- Osobom prywatnym za udostępnienie zdjęć wykorzystanych do publikacji:

Konradowi Siekowi

Romanowi Fornalskiemu

Zofii Drozd

Bożenie Buk

Janinie Szewczyk

Sandrze Dańko

Monice Wlizło

Janowi Zieńkowskiemu

Janowi Fornalowi

Wiesławowi Sysie

Angelice Skrzypa

Marcinowi Zajączkowskiemu

Bolesławowi Tarnogórskiemu

Małgorzacie Knapczyk

Krystynie Pomarańskiej

*„Życie ludzkie toczy się zwykle pod dachem domu mieszkalnego.
Drugi ważny dach, pod którym spędzamy znaczną jego część, to
zakład pracy. Oba te budynki są dla nas koniecznością.
Potrzebny nam jednak jeszcze trzeci dach - dach kościoła”.*

Abp Bolesław Pylak

Spis treści

Życiorys św. Bartłomieja Apostoła	4
Budowa świątyni	6
Elementy wyposażenia kościoła	13
Remonty	20
Kapłani naszej parafii	22
Uroczystości parafialne	30
Kaplice	37
Organizacje działające przy kościele parafialnym na przestrzeni lat 1905 - 2014	38
Bibliografia	40

Drodzy Czytelnicy!

Oddajemy w Państwa ręce publikację przygotowaną na pamiątkę 100-lecia neogotyckiej perły naszej gminy, powiatu i regionu. Przedstawiamy w niej krótki rys historyczny wraz z galerią fotografii z dziejów kościoła i parafii.

Materiał został przedstawiony wybiórczo i na pewno pozostawi po sobie niedosyt. Z powodu zaistniałych ograniczeń nie wykorzystaliśmy w pełni zgromadzonych materiałów.

Jednakże liczymy na Państwa wyrozumiałość. Mamy nadzieję, że ta publikacja będzie natchnieniem do wspomnień i wzruszeń.

Zespół redakcyjny

Życiorys św. Bartłomieja Apostoła

Patronem Kościoła w Łopienniku Nadrzecznym jest święty Bartłomiej Apostoł. Najprawdopodobniej był rybakim i mieszkał w Kanie Galilejskiej. Powszechnie uważa się, że to na jego weselu w Kanie był Chrystus z matką i uczniami, gdzie dokonał cudu.

Zajmował ważną pozycję wśród uczniów Jezusa, ponieważ był zarówno wśród pierwszych powołanych, jak i wśród świadków ostatniego ukazania się Zmartwychwstałego nad Jeziorem Tyberniadzkim. Ze świętym Bartłomiejem związana jest legenda, która mówi o tym, że udało mu się nawrócić brata króla Armenii, Polimpiusza. Rozgniewało to bardzo króla Astiagesa, który nakazał uwięzić Bartłomieja. Apostoł został pojmany w mieście Albanopolis (dzisiejsze Emanstahat). Następnie został poddany torturom, aby zmusić go do wyrzeczenia się nauki Chrystusa. Kiedy to nie pomogło, król polecił go ukrzyżować, a następnie ściąć mieczem. Legenda podaje, że przed śmiercią w czasie mąk został żywcem obdarty ze skóry. Jako przypuszczalną datę jego męczeńskiej śmierci podaje się 70 rok. Atrybutami św. Bartłomieja jest zdarta skóra, którą zwykle trzyma w ręce, nóż rzeźnicki, który służył oprawcom oraz księga. Przypomina ona, że Apostoł prowadził działalność ewangelizacyjną w najbardziej barbarzyńskich krajach wschodu. Uznawany jest jako patron rzeźników, grabarzy i introligatorów.

Święty Bartłomiej Apostoł – patron naszego kościoła

Relikwie św. Bartłomieja Apostoła

Budowa świątyni

Kościół w Łopienniku Nadrzecznym to neogotycka budowla zbudowana w latach 1909-1912. Poprzednia świątynia nie była w stanie pomieścić nawet części parafian, jednej z największych wiejskich parafii w diecezji lubelskiej liczącej 4 000 wiernych. I dlatego też 24 XII 1906 roku podjęto decyzję o budowie nowego kościoła. Ksiądz Szeleźniak przedstawił przywieziony z Warszawy projekt architekta Józefa Dziekońskiego, schematy oraz kosztorys na sumę 53 244 rubli i 17 kopiejek. Decyzja zapadła w gronie 309 gospodarzy (z 340), z jednym głosem sprzeciwu. Zadecydowano też o „gospodarczym sposobie prowadzenia budowy”, wybrano komitet budowy i zadeklarowano dobrowolne ofiary. Dnia 19 XI 1907 roku dozór kościelny uzbrojony już w stosowne wyliczenia powiadomił parafian o rozmiarach obowiązujących ich składek.

Odręczna notatka jednego z parafian
znaleziona podczas renowacji ołtarza 2014

Z wiosną 1909 roku zaczęto gromadzić materiały budowlane. Kamień wapienny wydobywano w miejscowych kamieniołomach, piach pozyskano na miejscu. Na użytek budowy uruchomiono w Łopienniku także cegielnię, wykorzystując znakomitą miejscową glinę. Pozostałe materiały (wapno, cement, żelazo...) sprowadzano z Lublina koleją do stacji Trawniki (12 km od Łopiennika), a stamtąd chłopskimi furmankami na plac budowy. W maju 1909 roku zaczęto zakładać fundamenty nowej świątyni. Pracami tymi kierował Stanisław Pronaszko majster murarski z Warszawy.

Mimo ciągłych opadów deszczu w maju i czerwcu 1909 roku ukończono fundamenty. Ich poświęcenie połączone z uroczystością wmurowania kamienia węgielnego odbyło się pierwszego lipca 1909 roku. Poświęcenia dokonał sufragan lubelski ks. bp F. Jaczewski. Jednym

Fundusz budowy kościoła przewidywał:

- 41 448 rubli pochodzących ze środków parafian składanych przez trzy lata,
- 10 232 ruble 24 kopiejki – z dobrowolnych ofiar zebranych w ciągu sześciu lat w Lubelskiej
- Guberni
- 1 850 rubli – z ofiary ks. F. Szeleźniaka na budowę kościoła.
- 309 rubli 68 kopiejek – kapitał budowlany złożony w banku państwowym.

I opiewał on na łączną sumę 53 839 rubli 92 kopiejki.

Parafia chętnie opodatkowała się na budowę, a dozór kościelny i komitet budowy prowadziły intensywne zabiegi u odpowiednich władz, by uzyskać zgodę na postawienie w Łopienniku nowej świątyni katolickiej. Potwierdzenie budowy uzyskano z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w dniu 18 grudnia 1908 roku.

z akcentów uroczystości było symboliczne „murowanie kościoła”. Polegało ono na tym, że każdy z obecnych brał jedną cegłę i podawał ją murarzom, tak więc fragment murów świątyni został wzniesiony w tamtym uroczystym dniu.

W pierwszym roku budowy pociągnięto mury aż do wysokości okien. Po zimowej przerwie stwierdzono powstanie rys i pęknięć w postawionych już murach, co opóźniło rozpoczęcie dalszej budowy. Po ekspertyzie powiatowego architekta prace budowlane wznowiono, ściany kościoła zakończono gzymsem i zamontowano krokwiadach.

Drugim powodem opóźnienia prac była konieczność przygotowania odpowiedniej ilości cegieł. Według wyliczeń Pronaszki ciągłość prac murarskich zagwarantować miało wykonanie zawrotnej ilości 672 000 sztuk cegieł. 33 000 cegieł na wewnętrzne filary kościoła, ponad 100 000 na sklepienia, około 40 000 na żebra, ponad 270 000 na mury wież, 229 000 na pozostałe elementy budowli.

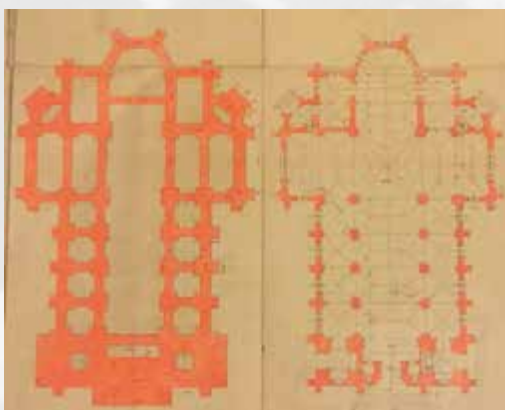
Pod koniec lata 1910 roku powróciła sprawa pęknięć murów, zauważono pojawienie się nowych rys i powiększenie starych. Było to powodem decyzji, jaką 21 IX wydał inżynier gubernialny, aby z budową sklepień wstrzymać się do czasu, aż cała budowla osiadzie w gruncie. Zezwolono jedynie na pokrycie dachów dachówkami, które akurat sprowadzono z warszawskiej wytwórni „Miłosna”. Prace te prowadzili fachowcy z w/w wytwórni, ale z powodu ciągłych deszczów i wyjątkowo wczesnych mrozów udało się położyć tylko część dachówek. Pod koniec lata 1911 roku Pronaszko zakończył budowę sklepień kościoła.

Po zimowej przerwie z przełomu 1911-1912 prace budowlane wznowiono. Ludzie nosili cegłę na plecach na specjalnych nosidłach, wspinając się po rusztowaniach.

Rok 1912 był ostatnim rokiem prowadzenia budowy kościoła w Łopienniku. Prace murarskie prowadzono do końca jesieni. 7 grudnia 1912 roku architekt powiatowy obejrzał wykończoną już budowlę i wydał pisemną opinię, w której stwierdził: „budowa została przeprowadzona zgodnie z zatwierdzonym planem, dokładnie z materiału wytrzymałościowego i zakończona”.

W wigilię Bożego Narodzenia 1912 roku kościół został poświęcony przez ks. Krzywickiego - proboszcza z pobliskich Fajslawic, przy udziale wielotysięcznego tłumu przybyłego nie tylko z najbliższych okolic. Mimo, że kościół miał wówczas prowizoryczne wyposażenie i brakowało mu solidnej posadzki, zaczęto w nim odprawiać nabożeństwa.

Z entuzjazmem pisano o tym w „**Ziemi Lubelskiej**”, w notatce **Pasterka w nowym kościele** : „Dzisiaj z wielką radością patrzymy na piękny kościół, zbudowany na sposób czysto

Fragment planu kościoła z 1906 roku

Wygląd kościoła podczas I Wojny Światowej (około 1916 roku)

Lata 30-te

neogotycki, z dwiema wieżami. Brak mu jeszcze posadzki, ołtarzy, organów i wielu innych rzeczy, ale z powodu wielkiej ciasnoty w starym kościółku, pilno już nam było wprowadzić się do nowego”.

W lipcu 1913 roku wyłożono posadzki cementowymi płytkami, a kilka miesięcy wcześniej zamontowano w oknach witraże wykonane przez warszawską Pracownię Witraży Artystycznych F. Białkowskiego. Dalsze prace nad wyposażeniem świątyni przerwała I wojna światowa. W 1921 roku w kościele brakowało ołtarzy, ambony, konfesjonaliów, chrzcielniczy i wielu innych sprzętów. Nie było też dzwonów, bo te z 1912 roku zaborcy wywieźli w głąb Rosji.

Jednocześnie z pracami wewnątrz kościoła trwały prace wokół świątyni. W 1929 roku wykonano parkan. Udało się również proboszczowi ks. P. Kwoczyńskiemu poprowadzić drogę od kościoła do szosy Lublin – Zamość.

Kościół parafialny w Łopienniku jest wielką, murowaną z cegły i tynkowaną w częściach elewacji, orientowaną budowlą. Jej bryłę tworzą trójnawowy, halowy korpus (poprzedzony od frontu wysokimi wieżami i umieszczonym pomiędzy nimi przedziałem), szeroki transept, a także wydłużone prezbiterium z trójboczną absydą oraz budynkami zakrystii i kaplicy po bokach. Wieże stoją w osiach naw bocznych; w rzucie są kwadratowe, a w bryle prostopadłościennie, czterokondygnacyjne, zwieńczone smukłymi iglicami. W przyziemiu mieszczą się kruchty naw bocznych, wyżej łoże (otwarte na nawy ostrołukowymi arkadami) oraz kondygnacje dzwonne. Przedział między wieżowy stanowi przedłużenie korpusu nawowego. W rzucie jest prostokątny (o szerokości i długości jednego przęsła nawy głównej), a w bryle dwukondygnacyjny- w dole mieści bowiem główną kruchtę, a nad nią łoże chóru muzycznego. Korpus ma czteroprzęsłowe nawy; przy czym główna jest dwukrotnie szersza od bocznych. Nawy rozdzielają osmioboczne filary. Transept jest szeroki i długi, pięcioprzęsłowy, o mocno wystających na boki kościoła ramionach. Na skrzyżowaniu naw ma on duże przęsło o szerokości przęseł nawy głównej, ale dwukrotnie od nich dłuższe. Jego przęsła boczne odpowiadają z kolei szerokościom przęseł naw bocznych, a w długości są także ich podwojeniem. Prezbiterium ma szerokość nawy głównej, jest prostokątne, dwuprzęsłowe, zamknięte jednoprzęsłową absydą. Dwuprzęsłowe są też budynki przystawione do boków prezbiterium; mają długość prezbiterium i szerokość naw bocznych; w bryle są dwukondygnacyjne (ponieważ pod zakrystią i kaplicą umieszczone są łoże otwarte zarówno na prezbiterium jak transept). Z transeptem połączona jest także kaplica przystawiona do południowego boku prezbiterium. Budyneczki przedsionków są nieduże- jednoprzęsłowe. O wielkości kościoła- jednego z największych na Lubelszczyźnie- świadczą

Sygnaturka

wymiary: całkowita długość 50 m; szerokość masywu frontowego 23 m; szerokość korpusu nawowego (mierzona we wnętrzu) 18,5 m; długość transeptu (mierzona we wnętrzu) 27,5 m; długość korpusu nawowego 27 metrów. Szerokość nawy głównej i prezbiterium 9,5 metra. Wewnętrzne ściany i sklepienia świątyni są gładko otynkowane i pobielone, ale dla malowniczego kontrastu pozostawiono surowe żebra sklepień, filary, maswerkowe ramy okien oraz wiele drobniejszych elementów (np. dekoracyjne fryzy i gzymsy). W korpusie nawowym, bocznych przęsłach transeptu oraz w prezbiterium zastosowano sklepienia krzyżowo-żebrowe, a w środkowym przęsle transeptu gwiaździste. Żebra sklepień spływają na filary międzynawowe (wieloboczne, ze służkami na krawędziach) oraz na przyściennne filary w nawach bocznych tworzone przez wiązki służek.

W pozostałych częściach kościoła występują sklepienia krzyżowe.

Chór muzyczny, a także loża nad zakrystią i kaplicą mają murowane, pełne balustradki, dekorowane kształtowanymi w ceglach ślepymi maswerkami.

Okna w ścianach szczytowych transeptu i na osi fasady są ponad dwukrotnie szersze niż na pozostałych. Ostrołukowe wykroje mają też prawie wszystkie otwory drzwiowe; jedynie przejścia z krucht do naw są prostokątne i zamknięte łukiem odcinkowym. Poza dekoracyjnymi blendami (w fasadzie, ścianach szczytowych transeptu, ścianach wież i absydy prezbiterialnej), których pola pokryto jasnym tynkiem, reszta elewacji zewnętrznych pozostawiona jest w surowej cegle. Zewnętrzne ściany na narożach budowli i w miejscach akcentujących granice przęsł opięte są uskokowymi skarpami z ostrołukowymi, tynkowanymi blendami (w płaszczyźnie drugiej kondygnacji). Zwracają uwagę bardzo wysokie, wielouskokowe skarpy, jakie przebiegają wzdłuż krawędzi wież, na pełnej wysokości ich ścian. Przedłużają je spore, ośmioboczne sterczyny w formie ślepych wieżyczek nakrytych ostrosłupowymi, ośmiopłaciowymi hełmami.

W zwieńczeniu ścian kościoła występują gzymsy ząbkowe i profilowane oraz fryzy z kształtowanymi w ceglach czworoliści. Akcentami elewacji są ponadto sporych wymiarów ostrołukowe blendy. Ozdobny charakter mają także schodkowo-krenelażowe szczyty przedziału międzywieżowego, wież i transeptu. Portal ujmujący główne wejście jest ostrołukowy, głęboki, flankowany przysadzistymi kolumnkami o roślinnych kapitelach, zwieńczony trójkątną wimpergą o zatynkowanym polu. Wejścia do krucht bocznych osadzone są też w ostrołukowych portalach (również z kolumnkami po bokach, ale bez wimpergowych zwieńczeń). Dachy - dwuspadowe nad korpusem nawowym i prezbiterium oraz jednospadowe nad kaplicą, zakrystią oraz ich przedsionkami - podbite są blachą ocynkowaną. Nad skrzyżowaniem umieszczona jest ośmioboczna wieżyczka na sygnaturkę, drewniana, podbita blachą. Jest ona ażurowa, przepruta ostrołukowymi arkadami, nakryta ośmiopłaciową iglicą z krzyżem kowalskiej roboty w szczycie.

Większość elementów wewnętrznego wyposażenia kościoła ma charakter neogotycki; drewniane ołtarze (główny i boczne), stalle, konfesjonały, ambona, ławy w nawach, stacje Męki Pańskiej; także żeliwna balustradka oddzielająca prezbiterium od naw zdobiona jest „stylowymi” motywami płomienistych i ostrołukowych trójliści. Wewnątrz kościoła zwrócić należy uwagę na marmurową płytę epitafijną umieszczoną w latach sześćdziesiątych na zachodniej ścianie nawy głównej obok drzwi do kruchty. Zawiera ona niezbyt sprecyzowane określenie mówiące o tym, że ks. Feliks Szeleźniak był fundatorem tutejszego kościoła. Ksiądz Szeleźniak był budowniczym kościoła i w 1908 roku przekazał z własnych funduszy 1859 rubli, co zwiększyło parafialny kapitał budowlany.

Elementy wyposażenia kościoła

W dniu 19 maja 1923 roku kościół konsekrował bp Marian Leon Fulman, poświęcając wtedy także neogotycki ołtarz główny.

Figury i inne rzeźby znajdujące się w ołtarzu wykonał rzeźbiarz Wacław Bogaczyk z Warszawy w 1922 roku: w ołtarzu znajduje się Figura Matki Bożej oraz *ruchome obrazy* św. Józefa, św. Bartłomieja Apostoła patrona naszej parafii, św. Antoniego, Najświętszego Serca Jezusowego. Po bokach figury św. Bartłomieja Apostoła i Łukasza Ewangelisty, na zwieńczeniu scena Ukrzyżowania.

Figura Matki Bożej na kuli ziemskiej z 1921 roku, autorstwa W. Bogaczyka z Warszawy. Prawdopodobnie przywieziona i sfinansowana przez Jana Przebirowskiego z Dobryniowa

Ołtarz główny podczas uroczystości Bożego Ciała w roku 1930

Ołtarz główny przed renowacją 2013/2014

Ołtarz główny po renowacji 2013/2014

Kilka lat później powstały kolejne ołtarze.

Ołtarz boczny w nawie lewej z 1936 roku z obrazem św. Walentego na zasuwie i płaskorzeźbą Chrztu Pana Jezusa w rzece Jordan oraz figurami św. Jana i Piotra; wykonany przez pracownię F. Stanucha

Obraz Matki Boskiej Zielnej (Zdzisław Jasiński 1917r.) w nawie bocznej lewej

Ołtarz boczny znajdujący się w kościelnej kaplicy poświęcony św. Franciszkowi z Asyżu wykonał w latach 1926-1927 stolarz z Kraśnika Jan Dankiewicz, rzeźby św. Kazimierza i Stanisława Kostki wykonał rzeźbiarz Lisowski. A obraz Matki Boskiej Anielskiej z 1882 roku przeniesiono z poprzedniego kościoła.

25 listopada 2012 roku staraniem księdza proboszcza A. Brzyskiego i Rady Parafialnej sprowadzono do kościoła Relikwie Świętego Jana Pawła II. Umieszczono je w kaplicy.

W prawej nawie znajduje się ołtarz świętego Maksymiliana Kolbego ufundowany przez kuzynkę świętego, panią Janinę Kowalak z Łopiennika. Na ołtarzu złożone są także urny z ziemią z miejsc męczeństwa ludności gminy Łopiennik pozyskane staraniem księdza Adolfa Bały – proboszcza parafii.

Kolejnymi elementami wyposażenia naszego kościoła są :

STACJE DROGI KRZYŻOWEJ w formie płaskorzeźbionych profilowanych kwadratów, na których zobrazowane są poszczególne sceny. Autorem był F. Stanucha ze wsi Janówek w powiecie zamojskim ufundowane w 1932r. przez małżeństwo Krawczuków z Łopiennika.

DWUDZIESTOGŁOSOWE DWUMANUAŁOWE ORGANY z pedałem o konstrukcji pneumatycznej o barwie głosowej romantycznej. Zamontowane w 1938 roku przez warszawską firmę Wacława Biernackiego.

KONFESJONAŁ o bogatym wzornictwie zbudowany przez stolarza Jana Dankiewicza z 1926 roku.

Drugi konfesjonał wzorowany na poprzednim ufundowała w 1974 roku pani Antonina Dumala z Ziemian.

Ambona powstała około roku 1927 rzeźbiona z drewna dębowego, być może autorstwa Jana Lisowskiego.

W 2012 r. kaplicę św. Franciszka z Asyżu przemianowano na kaplicę Jana Pawła II

ŁAWKI w stylu neogotyckim prawdopodobnie autorstwa Jana Dankiewicza z Kraśnika

STALLE w prezbiterium (Jan Dankiewicz z Kraśnika)

ŻYRANDOLE

CHRZCIELNICA neogotycka ze sztucznego marmuru z 1927 roku.

Wieża kościelna wyposażono w dwa dzwony. Większy z 1911 roku - dar Tadeusza Szpakowskiego z Dobryniowa, mniejszy dzwon to dar młodzieży z 1911 roku. Sygnaturkę przeniesiono ze starego kościoła, w późniejszych latach została sprzedana do Siennicy Różanej. W czasie I wojny światowej dzwony zostały wywiezione w głąb Rosji, następnie w 1924 zwrócone do parafii. Równocześnie w roku 1922 została zakupiona Sygnaturka i jeden z dzwonów z dobrowolnych ofiar parafian. Żywot

tych dzwonów w naszej parafii był dość krótki, ponieważ w 1941 zarządzeniem generalnego gubernatora zostały przekazane Niemcom i już nigdy nie wróciły.

W 1947 roku zakupiono dwa nowe dzwony – większy to ofiara parafian z Łopiennika, a drugi mniejszy to dar Stanisława Pawlasa, Anny Tarnawskiej i parafian. Służą naszej świątyni do dziś.

Organiści pracujący w parafii:

Adam Barwa, Barbara Łyżwa, Stanisław Miciuła, Franciszek Sawa, Paweł Suryś

Witraż z 1912 roku – dar młodzieży

W czasie II wojny światowej w 1943 roku na skutek bombardowania szosy lubelskiej zostały zniszczone witraże. W latach 1948-1952 w część okien wstawiono nowe, zamówione wcześniej w pracowni Żeleńskich. W 1966 roku warsztat R. Dąbkowskiego z Warszawy uzupełnił resztę witraży.

W 1946 roku podczas administracji parafią przez ks. Jana Szymanka zelektryfikowano świątynię.

Przez długie lata o wygląd kościoła dbali kościelni: Miciuła Władysław, Szewczyk Władysław, Szewczyk Leszek, Mazur Adam

Na słowa uznania zasługuje pan Stanisław Szuba, który przez długi okres czasu dbał o wystrój kościoła.

W latach 1951-52 wyremontowano pozostałe zniszczone witraże

Remonty

Kościół był kilkakrotnie remontowany i odnawiany. Pierwszy poważny remont wciąż pękających murów przeprowadzono w 1931 roku. W tym samym roku majster blacharski W. Abakow wykonał remont dachów wież. Dachy kościoła remontowane były kilkakrotnie: w 1955, 1959, 1960 roku (kiedy wymieniono dachówki na blachę ocynkowaną) oraz w 1976 roku (położono nową blachę – 7 ton). Najpoważniejszy remont przeprowadzono w latach 1973-1975, gdy związano mury świątyni żelbetonowymi ankrami, zamurowano spękania w ścianach, zalano łąwy wzmacniające fundamenty kościoła oraz odnowiono wszystkie zewnętrzne elewacje.

W 1978 roku pomalowano wewnątrz kościoła i odnowiono całe jego wyposażenie.

Prace remontowe 1973-1975 wewnątrz kościoła – zalewanie pęknięć w stropie

Korona „w odwiedzinach” u proboszcza w szpitalu. Ks. Adolf Bała nadzorował remont również podczas pobytu w szpitalu w Krasnymstawie

W 1997 roku w Wielki Piątek wichura zerwała z prawej wieży koronę i krzyż. Korona upadła na ziemię, krzyż wbił się w dach wieży

Remont słupa podtrzymującego wieżę

Kościół podczas malowania rok 2013/2014

Budowa rusztowań

Remont wież trwał od 1997 do 01.06.2000 roku. Koszt remontu wyniósł 160 000 000 zł

Kapłani naszej parafii

*Ks. proboszcz Feliks Szeleźniak
przepracował w naszej parafii 22 lata*

Proboszcz Feliks Szeleźniak, wspaniały duszpasterz i doświadczony budowniczy. Długoletni proboszcz parafii łopiennickiej. Dzięki jego staraniom i poświęceniu mamy do dziś służącą nam przez 100 lat wspaniałą neogotycką świątynię.

*Tablica pamiątkowa w podzięce za
wybudowanie kościoła*

Arcybiskup Bolesław Pylak Arcybiskup Senior Archidiecezji Lubelskiej

Urodził się 20 sierpnia 1921 r. w Łopienniku Górnym koło Krasnegostawu. Po ukończeniu szkoły podstawowej w rodzinnej miejscowości wyjechał do Tarnowskich Gór, gdzie uczęszczał do gimnazjum i liceum. Maturę zdał jako eksternista w czasie II wojny światowej. W 1943 roku wstąpił do Lubelskiego Seminarium Duchownego. 29 czerwca 1948 r. został wyświęcony na kapłana i rozpoczął pracę jako wikariusz parafii Nałęczów. W 1949 r. rozpoczął studia na Wydziale Teologicznym KUL, zakończone doktoratem z teologii dogmatycznej (1953). W 1952 r. rozpoczął pracę w KUL jako młodszy asystent przy katedrze teologii dogmatycznej na Wydziale Teologicznym, prowadząc równocześnie zajęcia w Lubelskim Seminarium Duchownym. Od 1959 r. był wicerektorem seminarium duchownego. W 1961 r. został kanonikiem gremialnym kapituły katedralnej w Lublinie.

Dnia 14 marca 1966 r. został mianowany biskupem tytularnym Midiki i sufraganem lubelskim. Konsekrowany w katedrze lubelskiej 29 maja 1966 r. przez bp. Piotra Kałwę.

Pełniąc obowiązki biskupie, kontynuował pracę naukową. W 1969 r. habilitował się z zakresu teologii dogmatycznej. Po otrzymaniu nominacji na docenta został kierownikiem katedry teologii dogmatycznej. Autor pozycji książkowych, szeregu rozpraw i artykułów. Od 1978 r. profesor nadzwyczajny, a od 1988 r. profesor zwyczajny teologii.

W lipcu 1974 r. po śmierci bp. Piotra Kałwy został wybrany wikariuszem kapitulnym. W dniu 27 czerwca 1975 r. mianowany został biskupem lubelskim, a od 20 lipca 1975 r. objął rządy diecezją. 25 marca 1992 r. podniesiony został do godności Arcybiskupa Metropolity Lubelskiego. W dniu 29 czerwca 1992 r. otrzymał z rąk Ojca Świętego Jana Pawła II paliusz metropolity, a 2 lipca 1992 r. miało miejsce uroczyste objęcie urzędu arcybiskupa metropolity.

Zgodnie z wymogiem prawnym po ukończeniu 75 roku życia w 1996 roku złożył rezygnację z urzędu. W dniu 14 czerwca 1997 r. został zwolniony z obowiązków i przeniesiony w stan emerytalny.

Ks. Adolf Bała urodził się dnia 10 czerwca 1935 r. w Przedmieściu (parafia Turobin), święcenia kapłańskie przyjął dnia 20 kwietnia 1958 r. w Lublinie. Jako wikariusz pracował w parafii w Wilkołazie (1958-1964) oraz w Łopienniku (1964-71), a od 1971 r. do śmierci był proboszczem naszej parafii. Był także wicedziekanem dekanatu Krasnystaw, a po jego podziale dziekanem dekanatu Krasnystaw-Zachód (do 2002 r.). kapelan honorowy Ojca Świętego, kanonik honorowy Kapituły Archikatedralnej w Lublinie, kanonik gremialny Kapituły Kolegiackiej w Chełmie, kanonik honorowy Kapituły Katedralnej w Zamościu. Cechowała go dobroć, pracowitość, ofiarność oraz spokój i zrównowazenie, oddanie dla wiernych,

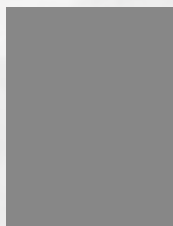
świadectwo modlitwy, szczególnie różańcowej oraz wierność powołaniu kapłańskiemu. Zapamiętaliśmy księdza Bałę zawsze ubranego w sutannę, pomagającego potrzebującym, patriotę, zwyczajnego kapłana, dobrego zarządcę parafii, budowniczego. W czasie pracy w naszej parafii przeprowadzono remont kościoła i organistówki, powiększono i ogrodzono cmentarz, wybudowano nową plebanię i wybudowano dwie kaplice dojazdowe w Dobryniowie i w Majdanie Krzywskim. Zmarł 15 marca 2003 r. w Lublinie w 68 roku życia i 45 roku kapłaństwa.

Kapłani pracujący w parafii w Łopienniku Nadrzecznym na przełomie 1851- 2013 roku.

Proboszczowie

*Ks. Rajmund Erazm Kraszowski
do 1851*

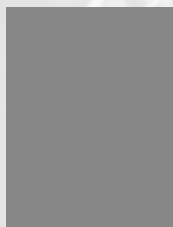
*Ks. Piotr Piwoni
1851- 1878*

*Ks. Antoni Florenty Borowski
1878- 1898*

*Ks. Feliks Szeleźniak
1898- 1920*

*Ks. Stanisław Sonne
1920- 1922*

*Ks. Piotr Kwoczyński
1922- 1931*

*Ks. Jan Kosior
1931- 1943*

*Ks. Jan Szymanek
1943- 1970*

*Ks. Adolf Bała
1971- 2003*

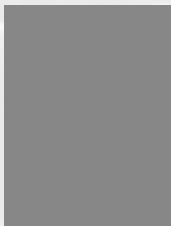

*Ks. Wojciech Jaroszyński
2003- 2010*

*Ks. Adam Brzyski
od 2010*

Wikariusze

Ks. Bolesław Kurzępa
1951 – 1953

Ks. Tadeusz Wawrzon
1953

Ks. Bogdan Dudek
1953 – 1958

Ks. Tadeusz Brzyski
1958- 1962

Ks. Zenon Nowicki
1962-1963

Ks. Marian Kozyra
1963-1965

Ks. Adolf Bała
1964 – 2003

Ks. Władysław Pomarański
1965-1966

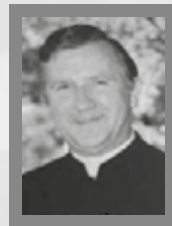
Ks. Marian Flis
1966- 1971

Ks. Stanisław Chmielowski
1971 - 1972

Ks. Juliusz Iracki
1972 – 1977

Ks. Antoni Socha
1977 – 1978

Kapłani naszej parafii

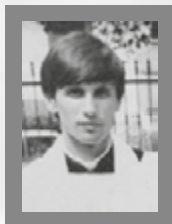
Ks. Jan Zgardziński
1978 – 1984

Ks. Bogusław Psujek
1984 – 1985

Ks. Piotr Lizakowski
1986

Ks. Stanisław Szatkowski
1986 – 1991

Ks. Krzysztof Pastuszek
1991- 1993

Ks. Józef Stachera
1993 – 1996

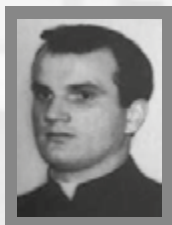
Ks. Andrzej Szalega
1995 – 2000

Ks. Bogdan Kudelski
1996 – 2006

Ks. Andrzej Serafińczuk
2000 – 2003

Ks. Marek Wajszczuk
2003 – 2010

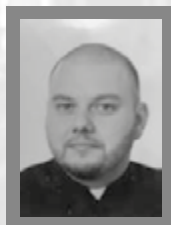
Ks. Krzysztof Chruścicki
2006 – 2008

Ks. Piotr Niedziela
2008 – 2009

Ks. Andrzej Andruszak
2009 – 2014

Ks. Paweł Kłępka
od 2014

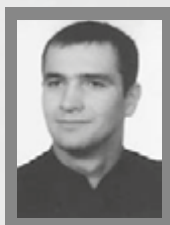
Kapłani pochodzący z parafii

Abp Bolesław Pylak

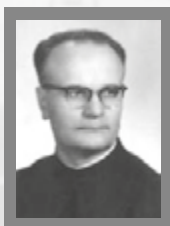
Ks. Jan Bukowski

Ks. Paweł Dumala

*O. Edward Haratym
- Jezuita*

*O. Walenty Kazik –
- Jezuita*

*O. Andrzej Knapczyk
- Franciszkanin*

Ks. Krzysztof Krzyszczak

Ks. Czesław Krzyżanowski

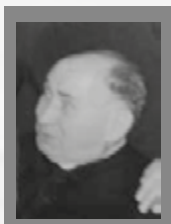

*O. Józef Kulisz
- Jezuita*

*O. Wiesław Kulisz
- Jezuita*

Kapłani naszej parafii

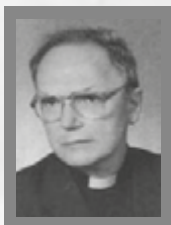
Ks. Jan Miciuła

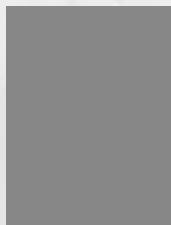
O. Wacław Niedźwiadek

Ks. Bogusław Psujek

Ks. Henryk Staszczak

Ks. Franciszek Sysa

Ks. Marian Szuba

Ks. Czesław Szuran

Ks. Ryszard Szuran

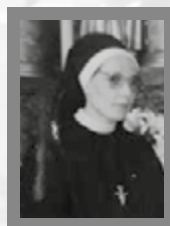
Siostry zakonne pochodzące z parafii:

*S. Celina Dominika Szumiło
- Nazaretanka*

*S. Józefa Justyna Rak
- Serafitka*

*S. Grażyna Szewczak
- Serafitka*

S. Salomea Sysa

Kościelni

Miciuła Władysław

Szewczyk Władysław

Szewczyk Leszek

Mazur Adam

Uroczystości parafialne

Delegacja wnosząca urnę z prochami ofiar męczeństwa z miejsc pamięci narodowej 1981

Ołtarz główny podczas Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny – 30.03.1972

Banderia – Pamiątka Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny – 30.03.1972

Banderia – Pamiątka Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny – 30.03.1972

Pamiątka Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny

Dożynki parafialne

I komunia św.

07.07.1991 Msza prymicyjna O. Wiesława Kulisza

25.08.1989 Powitanie kopii Cudownego Obrazu Matki Bożej Płaczącej z Katedry Lubelskiej

25.08.1991 25-lecie sakry biskupiej ks. Bp. Bolesława Pylaka

01.06.1994 Ustawianie krzyża przy drodze kościelnej ufundowanego przez Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży

W 1995 roku staraniem ks. Józefa Stachery na miejscu pierwszego kościoła postawiono grotę Matki Bożej Niepokalanego Serca, którą poświęcono 1 października w dzień Matki Bożej Różańcowej

08.09.1996 roku Biskup Bolesław Pylak dokonał poświęcenia tablicy ufundowanej przez kombatanatów

Figura Chrystusa Króla upamiętniająca Jubileusz A.D. 2000

Delegacja podczas przekazania Relikwii Św. Jana Pawła II w 2012

Wizyta członków Towarzystwa Przyjaciół Łopiennika u Abp Bolesława Pylaka 2012

Nabożeństwo i nowenna do Jana Pawła II. Akademia przygotowana przez bibliotekę i zespół „Sami Swoi” 16.04.2013

Podczas uroczystości kościelnych księża mogą liczyć na pomoc Pań katechetek: Krysiny Toczonej i Barbary Kucharskiej.

Kaplice

Pod administracją parafii znajdują się dwie kaplice:

Kaplica parafialna pod wezwaniem Św. Floriana w Majdanie Krzywskim

Kaplica parafialna pod wezwaniem Miłosierdzia Bożego w Dobryniowie

Grota Matki Bożej Niepokalanego Serca w Łopienniku Nadrzecznym

Kaplica na cmentarzu parafialnym

Stara plebania

Nowa plebania

Organizacje działające przy kościele parafialnym na przestrzeni lat 1905 - 2014:

- Teatryk parafialny
- Amatorska Kościelna Orkiestra Parafii
- Łopiennik Lacki
- Kółko Łopiennickie
- Akcja Katolicka
- Bractwo Różańca Świętego
- Legion Maryi
- Kółka Różańcowe
- KSM
- Oaza
- Margarytki
- Schola

Bibliografia

1. Kroniki Parafialne
2. Dr Jerzy Żywiecki „Architektura neogotycka na Lubelszczyźnie”, ROŚiOŚK w Lublinie & Jerzy Żywicki, Lublin 1998 .
3. Mgr Jerzy Weremko „Kościół neogotycki pod wezwaniem św. Bartłomieja w Łopienniku” – praca magisterska Lublin 1991.
4. Czasopismo artystyczne „Nestor” 2(16)2011 str. 11-19. Artykuł Jerzego Weremko „Perła Architektury neogotyckiej w powiecie Krasnostawskim”. Część I, Romar, Krasnystaw 2011.
5. Czasopismo artystyczne „Nestor” 3(17)2011 str. 34-39. Artykuł Jerzego Weremko „Perła Architektury neogotyckiej w powiecie Krasnostawskim”. Część II, Romar, Krasnystaw 2011.
6. Ks. Piotr B. Nowak, s. Koleta Agnieszka Bajda Cscij, Agnieszka Hanc „Archidiecezja Lubelska 2006”, Gaudium, Lublin 2006.
7. DIRECTORIUM DIVINI OFFICII AC MISSARUM AD USUM, Dioecesis Lublinensis, Biblioteka Wyższego Seminarium Duchownego w Lublinie 0851/1898.
8. „Ziemia Lubelska” nr. 18 Artykuł „Pasterka w nowym kościele”, 1913.
9. „Księga wizytacji kanonicznych 1923 rok parafii Łopiennik” Nr.1 str. 29.
10. Przekazy ustne parafian.
11. Fotografie z prywatnych zbiorów.
12. Abp Bolesław Pylak „Z Chrystusem poprzez rok liturgiczny” Lublin: Gaudium, 2006.
- s. 261

ISBN 978-83-62132-49-2

„Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich: Europa inwestująca w obszary wiejskie”
Wydawnictwo współfinansowane ze środków Unii Europejskiej
Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007 – 2013 OŚ LEADER
Działanie „Małe Projekty” Operacja „Wydanie folderów promocyjno-informacyjnych Gminy Łopiennik Górny”.